

รายจ่ายต้องห้ามโดยผลของกฎหมาย (Legal Non Deductible Expenditure) หมายถึง รายจ่ายที่โดยปกติในทางธุรกิจรับรู้เป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ และขาดทุนสุทธิ แต่ในทางภาษีอากรกำหนดห้ามมิให้นำมาถือเป็นรายจ่าย ทั้งนี้ เพื่อความเป็นมาตรฐานในการคำนวณกำไรสุทธิ และขาดทุนสุทธิทางภาษีอากร ซึ่งอาจจำแนกรายจ่ายต้องห้ามโดยผลของกฎหมายตามที่เป็นอยู่ได้ไว้ในมาตรา 65 ตรี แห่งประมวลรัษฎากรได้ดังนี้

1.มาตรา 65 ตรี (1) เฉพาะในส่วนที่เป็นเงินสำรองของกิจการประกันชีวิตหรือประกันวินาศภัยในส่วนที่ตั้งสำรองไว้เกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด

2.มาตรา 65 ตรี (2) เฉพาะในส่วนที่เป็นเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในกฎกระทรวงฉบับที่ 183 (พ.ศ.2533) ทั้งนี้ จนกว่าจะมีการจ่ายเงินได้นั้นให้แก่พนักงานลูกจ้างไปจริง

3.มาตรา 65 ตรี (3) เฉพาะส่วนที่เป็นรายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะหรือเพื่อสาธารณประโยชน์ หรือรายจ่ายเพื่อการศึกษาหรือรายจ่ายเพิ่มการกีฬา สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่ขาดทุนสุทธิ หรือในส่วนที่เกินกว่า 2% ของกำไรสุทธิในรอบระยะเวลาบัญชีที่มีกำไรสุทธิ

4.มาตรา 65 ตรี (4) ค่ารับรองเฉพาะในส่วนที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในกฎกระทรวงฉบับที่ 143 (พ.ศ.2522)

5.มาตรา 65 ตี (6) ค่าภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้ชำระ รวมทั้งภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายที่ไม่ขอคืนหรือสละสิทธิการขอคืน

6.มาตรา 65 ตี (6 ทวิ) ภาษีซื้อต้องห้าม และภาษีขายที่มีได้เรียกเก็บหรือออกให้แก่ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ

7.มาตรา 65 ตี (8) เงินเดือนของผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนที่เป็นพนักงานลูกจ้างของกิจการ เฉพาะในส่วนที่มีจำนวนสูงเกินปกติ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งพิจารณาจากคุณวุฒิ ความรู้ ความสามารถประสบการณ์ ตำแหน่งงานที่ได้รับมอบหมาย รวมทั้งเปรียบเทียบกับกิจการอื่นในลักษณะทำนองเดียวกัน

8.มาตรา 65 ตี (9) รายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีปีอื่น เช่น รายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีปีที่ผ่านมา ซึ่งในทางปฏิบัติต้องปรับปรุงบวกกลับของปีที่ยังบัญชี แต่ก็ให้ดำเนินการยื่นแบบ ภ.ง.ด.50 ของรอบระยะเวลาบัญชีปีที่เกิดรายจ่ายขึ้นจริงปรับปรุง

9.มาตรา 65 ตี (12) ในส่วนที่เป็นรายจ่ายค่าความเสียหายที่มีได้รับกลับคืนเนื่องจากการประกันหรือสัญญาคุ้มครองกันใดๆ ซึ่งกฎหมายกำหนดยอมให้ถือเป็นรายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีที่มีสิทธิได้รับค่าสินไหมอันเนื่องจากการประกันหรือสัญญาคุ้มครองกัน อันเป็นไปตามหลักการจับคู่ของรายจ่ายกับรายได้

10.มาตรา 65 ตี (15) รายจ่ายเกี่ยวกับการซื้อหรือขายทรัพย์สินในส่วนที่เกินปกติ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หมายถึง

รายจ่ายในการดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งกิจกรรมทางธุรกิจ เฉพาะในส่วนที่มีได้เป็นไปตามแนวทางการดำเนินการที่เป็นไปตามประเพณีทางธุรกิจอันเป็นปกติทั่วไป เช่น รายจ่ายค่านายหน้า ค่าส่วนลด ที่ให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการซื้อสินค้าหรือทรัพย์สิน หรือการขายสินค้าหรือทรัพย์สินของกิจการ ที่ไม่พึงต้องจ่ายตามปกติประเพณีทางธุรกิจ

11.มาตรา 65 ตรี (17) ค่าของทรัพย์สินนอกจากสินค้าที่ตีราคาต่ำลง นอกจากสินค้าคงเหลือ และเงินตรา หรือทรัพย์สินที่มีค่าหรือราคาเป็นเงินตราต่างประเทศ ได้แก่ มูลค่าของทรัพย์สินที่ด้อยค่าลง (Devalue) ซึ่งตามมาตราฐานการบัญชียอมให้นำมาถือเป็นรายจ่ายในการดำเนินงานได้ตามปกติ

12.มาตรา 65 ตรี (18) รายจ่ายที่พิสูจน์ไม่ได้ว่าใครเป็นผู้รับ ได้แก่ รายจ่ายที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้จ่ายไปจริงในการประกอบกิจการ แต่ไม่อาจหาตัวผู้รับ หรือหลักฐานการจ่ายเงินมาพิสูจน์เป็นที่ประจักษ์ได้ว่าการจ่ายรายจ่ายนั้นได้ โดยทั่วไปรายจ่ายทุกรายการ ต้องมีผู้รับ ซึ่งผู้รับต้องนำไปเสียภาษีเงินได้ต่อไป ดังนั้น หากไม่สามารถพิสูจน์ผู้รับได้ ผู้จ่ายรายจ่ายจึงต้องรับภาระความเสี่ยงทางภาษีอากร (Tax Risk) นั้นไว้เอง

13.มาตรา 65 ตรี (19) รายจ่ายที่กำหนดจ่ายจากผลกำไรที่ได้เมื่อสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี เช่น เงินโบนัสที่จ่ายให้แก่กรรมการ ลูกจ้างพนักงาน โดยกำหนดจ่ายจากกำไรที่ได้เมื่อสิ้นรอบระยะเวลาบัญชีหรือในบางกรณีอาจกำหนดจ่ายเฉพาะในบางรอบระยะเวลาบัญชีที่มีกำไร แต่ในบางรอบระยะเวลาบัญชีที่ไม่มีกำไรหรือมีกำไรน้อยก็จ่ายโบนัสดังกล่าว หรือการกำหนดซื้อผูกพันว่า บริษัทต้องจ่ายเงินให้แก่ทางราชการเป็นจำนวนร้อยละของกำไรสุทธิ รวมทั้งค่าภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ต้องเสียจากฐานกำไรสุทธิตามประมวลรัษฎากร ซึ่งถือเป็นรายจ่ายต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (6) แห่งประมวลรัษฎากรด้วย

14.มาตรา 65 ตรี (20) รายจ่ายเกี่ยวกับรถยนต์นั่ง และรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคนตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตต่อไปนี้

- มูลค่าต้นทุนของทรัพย์สินประเภทรถยนต์นั่ง และรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคน เฉพาะส่วนที่เกินคันละหนึ่งล้านบาท เว้นแต่กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งประกอบธุรกิจซื้อขายหรือให้เช่าซื้อรถยนต์ประเภทดังกล่าว ไว้เพื่อเป็นสินค้า หรือสำหรับกิจการให้เช่ารถยนต์

เฉพาะกรณีรถยนต์ประเภทดังกล่าวไว้เพื่อการให้เช่า ในส่วนของมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือหลังจากหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคาตามมาตรา 65 ทวิ (2) แห่งประมวลรัษฎากร

- ค่าเช่าทรัพย์สินประเภทรถยนต์นั่ง และรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคน

เฉพาะส่วนที่เกินคันละสามหมื่นหกพันบาทต่อเดือนในกรณีที่เช่าเป็นรายเดือนหรือรายปี

หรือค่าเช่าส่วนที่เกินคันละหนึ่งพันสองร้อยบาทต่อวันในกรณีที่เช่าเป็นรายวัน เศษของเดือนให้คิดเป็นวัน หากเช่าไม่ถึงหนึ่งวัน

ให้คำนวณค่าเช่าตามส่วนของระยะเวลาที่เช่า ทั้งนี้ โดยรวมภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย

บทความน่ารู้อื่นๆ

- [ความรับผิดของผู้จ่ายเงินได้ กรณีไม่นำส่งภาษี หัก ณ ที่จ่ายบริการด้านภาษี](#)
- [ภาษีซื้อต้องห้าม](#)
- [เกณฑ์ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม](#)
- [ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม](#)
- [กิจการรับเหมาก่อสร้าง](#)
- [ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ](#)
- [ดอกเบี้ยเงินกู้ยืมกรรมการ](#)
- [ทำบัญชีอย่างไรให้สรรพากรยอมรับ](#)
- [กลยุทธ์สรรพากรตรวจสอบและประเมินภาษี](#)
- [ขั้นตอนการทำลายเอกสาร](#)

[Joomla SEO powered by JoomSEF](#)